

[Tinning]

tvunget den vej. Der er det langtfra nok at sige, at så må kommunerne følge dem nøje og forsøge hele tiden at vurdere, om de kan få dem i arbejde, for det er uhyggelig svært, og det kan man nok ikke.

Alle disse kritiske bemærkninger om socialdemokratiets beslutningsforslag bør dog ikke overskygge den kendsgerning, at det er langt det bedste af de to forslag, vi har liggende foran os. Det, vi har fra regeringen, kaldte hr. Henrik Toft en glad nyhed. Man kan vel blive så nøjsom, at selv sådan noget skulle være en glad nyhed. Realiteten i det er, at man siger, at det her koster 184 mill. kr. Man kunne sige, at når regeringen bruger penge på pensionisterne, især på førtidspensionsområdet, så må det være en glad nyhed, for denne regering har som bekendt ikke for vane at bruge penge på dem, der er dårligt stillede.

Problemet er for det første, at de 184 mill. kr. i det hele taget må tages med mange forbehold, først og fremmest, som der gøres opmærksom på i bemærkningerne, fordi det er meget, meget vanskeligt at se, hvor mange der vil få den behovsbestemte førtidspension. Som man også kan se, skal der faktisk ikke de store udsving til, før den angivne merudgift kan blive halveret, forsvinde, blive en mindreudgift – hvad ved jeg? Altså: der er meget store forbehold over for de beregninger.

Den anden ting er, at under alle omstændigheder er det sådan, at hvis man giver 184 mill. kr. alt i alt fra de offentlige kasser, så får man de 130 mill. kr. tilbage igen over skatterne. Det vil sige, at det koster altså ikke mere end 50–60 mill. kr. Det er ikke engang sikkert, at det gør det.

Det kan godt være, at det koster regeringen lidt penge til førtidspensionsområdet. Det kan også være, at det ikke gør det, og det er vigtigt at have med. Vi ved, at når socialministeren skal oplyse om økonomiske konsekvenser, så føler ministeren sig tit henvist til at komme med nogle skøn, der er behæftede med betydelig usikkerhed. Det skulle undre mig meget, om det ikke snarere går den vej, at det bliver lidt billigere, end at det viser sig at blive lidt dyrere.

Det, som for alvor er problematisk i regeringens lovforslag, er aldersgrænsen for den behovsbestemte førtidspension, som man har sat til 55 år. Så vidt jeg har kunnet læse be-

mærkningerne, står der, at det hænger sammen med, at man ikke mener, at det ville være rimeligt at sætte grænsen et andet sted. Det er sikkert rigtigt, men det kunne være godt at få at vide, om der ligger mere i det eller det simpelt hen er økonomiske beregninger, der har ført til, at man er landet præcis dér.

Vi mener, som vi har fremhævet det masser af gange, at hvis man skal derud – det skal man – hvor man ikke tildeler pension alene efter helbredskriterier, men i høj grad efter sociale kriterier, så bør man operere uden en aldersgrænse, der ligger helt deroppe. Endelig kan, sådan som man gør opmærksom på det, nogle af de grupper, der hidtil er kommet ind under enkepensionsloven, i hvert fald umiddelbart blive behandlet dårligere.

Jeg deler egentlig ikke fru Aase Olesens optimisme. Det kan da være rigtigt, at det er langt bedre at forsøge at hjælpe folk ved revalidering eller erhvervsmæssig placering og sådan noget i stedet for at give dem pension. Det mener jeg faktisk. Men fru Aase Olesen og jeg kan vel også forholdsvis hurtigt blive enige om, at det er forbandet svært i dag med den beskæftigelsessituation, vi har på arbejdsmarkedet – altså ikke at gøre forsøget, men at gøre et forsøg, der fører til et godt resultat.

Konklusionen på det bliver vel, at nu skal vi opleve endnu et af de her – ja, jeg ved ikke, om det bliver det; man vil i hvert fald forsøge at lave endnu et af de her brede forlig. Hvis det bliver til noget, så må man vel forvente, at socialdemokratiet ser – hvad hedder sådan noget? – den parlamentariske realitet i øjnene og finder ud af, at de må bruge lidt mindre for at få lavet et bredt forlig. Det kan da godt være – det vil jeg ikke afvise på forhånd – at man kan nå frem til noget, der er et lille skridt i den rigtige retning, for jeg mener stadig væk, at i hvert fald socialdemokratiets beslutningsforslag og derfor en del af regeringens lovforslag indeholder nogle ting, vi godt kan støtte. Men jeg er bange for, at vi når et bredt forlig, som hverken er det ene eller det andet. Det må selvfølgelig afvente udvalgsbehandlingen.

Det, vi kan konkludere umiddelbart, er, at ældrekommisionen desværre også på dette område indtil videre har levet forgæves. De siger ret klart i ældrekommisionens betænk-